

Arendsoog

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1935

© J. Nowee, 1935

© Illustraties: W. Huijsmans

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2018

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 3061 5

ISBN 978 90 480 0234 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

In Mining-Valley

Een mijndorp, zoals er in de dagen van de goudkoorts vele waren. Het voornaamste punt van samenkomst was de herberg of „bar”. Ofschoon het daar gewoonlijk niet al te kalm toeging, scheen er, te oordelen naar de grote luidruchtigheid der bezoekers, nu toch iets bijzonders aan de hand te wezen.

„En ik zeg je, dat ik voor de duivel nog niet bang ben, laat staan voor die Arendsoog van jullie!”

Het was een grote, fors gebouwde kerel, die dit zei. Zijn ruw behaard gezicht drukte minachting uit, minachting niet alleen voor Arendsoog, zoals hij daareven zei, maar ook voor alle mogelijke menselijke en goddelijke wetten, als die niet in zijn kraam te pas kwamen. Hij sloeg met de vuist op de toonbank, waartegen hij leunde, en zag uitdagend in het rond.

Even viel een stilte op zijn woorden. De anderen keken elkaar aan, schuw, bevreesd.

„Als ik jou was, vreemdeling,” zei er toen een, „dan zou ik niet zo hard spreken. De muren hebben hier oren.”

„Kom, kom!” was het schamperlachende antwoord.

„Ik meen het!” zei de ander weer. „Zorg maar, dat je niks op je gemoed hebt, dat Arendsoog te weten kan komen. Vooral niet met betrekking tot de Roodhuiden.”

„Ja,” viel de barhouder bij, „Arendsoog wordt algemeen de Vriend der Indianen genoemd.”

De vreemdeling lachte schaterend.

„Nou wordt ie helemaal goed!” riep hij uit. „De Vriend der Indianen. Nou, als hij het zoekt bij die schurftige honden, dan kan hij zelf ook niet veel zijn. En wat je zegt van iets op je geweten hebben...”, hij keek de groep onderzoekend aan, „zijn jullie allemaal zulke brave jongens?”

Er school veel waarheid in zijn woorden. Wat in die dagen goudzoeker werd, was gewoonlijk een mislukking in de maatschappij, te lui om te werken, verlangend zo spoedig mogelijk rijk te worden. En als dit niet gelukte met goudzoeken (en hoe weinigen vonden goud), dan probeerden ze het op andere manieren. Met de eerlijkheid, om nog niet te spreken van erger dingen, werd het dan zo nauw niet genomen.

Degene, die de vreemdeling het eerst van antwoord gediend had, nam zijn glas op, wipte de inhoud naar binnen, en terwijl hij de barhouder wenkte om bij te vullen, keek hij de man naast hem onderzoekend aan.

„Vreemdeling,” zei hij met nadruk, „ik weet niet, of je bekend bent hier in de omgeving...”

De vreemde schudde het hoofd.

„Nou dan, luister goed. Er was hier een man, Bill Sanders...”

Een gemompel ging door de omstanders.

„Jullie weten het nog wel, hè jongens? Bill Sanders was de schrik van Mining-Valley. En ook ver daarbuiten. Vechten kon hij als de beste. En zijn revolver zat erg los. Bijna iedereen wist, dat de overval op de postwagen verleden jaar het werk was van Bill. Maar niemand had de moed, hem dat te vertellen. Je kon er zeker van zijn, dat je het geen tweede keer zou zeggen. En te bewijzen was er niets. Trouwens, wie zou de eerste zijn, om de hand op hem te leggen?”

Op een avond stond hij hier, ongeveer op dezelfde plaats, waar jij nou staat, vreemdeling. Hij had flink gedronken, en wij bleven zoveel mogelijk uit zijn buurt. Want als hij ruzie zocht... Afijn, zover kwam het niet. Juist, toen hij weer stond te razen en te tieren, ging de deur open, en een grote kerel stond daar.

„Bill Sanders,” riep hij, „kom hier!”

Bill draaide zich langzaam om, terwijl zijn handen naar zijn pistoolholsters gingen.

„Nee Bill,” riep de man weer, „dat hoeft je niet te proberen. Hands up! zeg ik je, en gauw. Gauw een beetje!”

Nou, de grote Bill Sanders ging als een klein kind met allebei z'n handjes in de hoogte staan.

„Ik moet je hebben voor die overval op de postwagen,” zei de man weer.

„Daar kun jullie me niks van bewijzen!” schreeuwde Bill.

„Ik wel,” zei de man. „Ik ben Arendsoog, als je het soms nog niet weet.”

Bill wist het wel, want we hadden hier al genoeg gehoord van Arendsoog. Maar Bill had geen zin om mee te gaan.

„Ik vertik het!” riep hij. „Ik ga niet mee!”

Arendsoog ging naar hem toe, en had in minder dan geen tijd allebei z'n revolvers te pakken. Toen draaide hij zich naar ons.

„De eerste de beste, die ons probeert te volgen, is nog niet gelukkig!” waarschuwde hij, en tegelijk had hij netjes Bill z'n arm op een handige manier omgedraaid, zodat Bill het uitschreeuwde van pijn, maar niks terug kon doen. Bill vloekte en schold, maar het hielp hem niks. In volle vaart ging het de deur uit. Even later hoorden we hoefgetrappel.. en op het ogenblik zit Bill voor de nodige jaren opgeborgen.”

De vreemdeling haalde glimlachend de schouders op.

„Dan had je het geval met Mill Sundred en zijn troep,” vervolgde de ander vlug. „Hadden hun slag geslagen in een Indianenkamp. O, het waren geen Apachen, hoor! Die kunnen gewoonlijk zichzelf wel helpen. De een of andere vredelievende stam...”

„Tula's waren het,” zei er een.

„Kan wel. In ieder geval waren er vier doden gevallen en een paar vrouwen en kinderen ernstig mishandeld. Op een avond was het hele stel hier... en Arendsoog pikte ze er uit en nam ze mee.”

„Voor zo'n paar armzalige Roodhuiden!” riep de vreemdeling.

„O,” haastte de ander zich te zeggen, „wij vonden het ook niet zo erg. Die kerels zijn de grond niet waard, waarop ze leven.”

„Daar geef ik je gelijk in! Ze horen het land aan ons te laten! En als ze het niet goedschiks doen, dan maar kwaadschiks!”

„Voor zo'n geval wou ik je nou juist hebben, Duncan!” klonk opeens een heldere stem bij de deur.

Allen wendden zich met een ruk om.

„Arendsoog!” fluisterde er een.

Maar de vreemdeling, die door Arendsoog met Duncan werd aangesproken, gaf zich niet zo gauw gewonnen. Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken, liet zich tegelijk op de grond vallen...

Het schot, dat Arendsoog terzelfdertijd loste, deerde hem niet. Maar zijn kogel zou Arendsoog ook niet treffen. Want die was zo plotseling van de deur verdwenen, alsof de aarde hem verzwolgen had. Stom verwonderd keek Duncan naar de deur, dan naar het enige venster, dat de bar rijk was. De andere bezoekers, die bij de plotselinge schietpartij zo spoedig mogelijk dekking hadden gezocht achter kisten en tafels, gluurden nu voorzichtig in het rond. Duncan kroop vlug achter een kist. „Wat voor kerels zijn jullie!” schreeuwde hij. „Voor één man kruipen ze in d'r schulp. Help liever een handje!”

„Hij heeft gelijk!” klonk een stem van achter een tafel, die op de kant geworpen was. „We hebben al lang genoeg last van hem gehad!”

Meerdere stemmen lieten zich nu horen.

„Vooruit dan!” riep Duncan. „Naar de deur! Voorzichtig aan! Eens kijken, of wij met z'n allen geen klopjacht op die meneer Arendsoog kunnen houden!”

Plotseling klonk weer een schot. Het vensterglas rinkelde aan scherven, en tegelijk was het steendonker in de gelagkamer.

„Pas op!” hoorden ze de stem van Arendsoog weer. „Denk er om, dat ik heel goed in het donker kan zien. Wie zich verroert krijgt een kogel. Als Duncan niet binnen vijf tellen bij de deur staat, gebeuren er rare dingen met hem. Ik heb je hier prachtig onder schot, Duncan! Je zit daar mooi achter die kist, hè...”

„Vervl...!” bromde Duncan, en wilde zich in veiligheid stellen.

„Halt! Niet wegkruipen of ik schiet! Je mag alleen opstaan. Dus, Duncan, ik tel... Eén... twee... drie...”

Als door een onzichtbare macht gedreven, stond Duncan op, en begon voorzichtig zijn weg naar de deur te tasten.

„Zo is het goed, Duncan!” riep Arendsoog. „Maar zou je die revolver even willen laten vallen?” Kletterend rolde de revolver over de vloer. „Mooi zo. En nu naar de deur!”

Duncan vervolgde zijn weg. Nog was hij echter niet bij de deur, toen hij plotseling van twee zijden werd beetgepakt, naar buiten geduwd, en de trap van de veranda afgesleurd, die voor de bar was aangebracht. Een poosje later klonk hoefgetrappel...

Iemand in de gelagkamer streek een lucifer aan. De barhouder ver-

ving zijn stukgeschoten lamp door een andere, terwijl een voor een de goudzoekers uit hun schuilplaatsen te voorschijn kwamen. Niemand sprak. Allen staarden naar de deur, of naar het vernielde vensterglas...

In de duisternis reed een kleine troep in volle galop voort...

2

Het Arendsnest

„Mijn jongen, ik voorzie, dat je nog eens in ernstige moeilijkheden zult raken door die dolle waaghalzerijen! Waarom laat je toch die dingen niet en blijf je niet bij ons. Er is hier toch ook nog genoeg te doen?”

Arendsoog stond tegen de deurpost geleund en staarde somber voor zich uit.

„Moeder, u weet, dat ik, toen vader stierf, vermoord door zo'n troep van diezelfde schurken, bij mezelf het voornemen heb gemaakt, om me in dienst van de politietroepen te stellen en zoveel mogelijk andere vreedzame ranchers tegen dergelijke misdadigers te beschermen...”

„Mijn kind,” de stem van de vrouw beefde, „ik heb me al zo dikwijls afgevraagd, of geen enkele wraakgedachte...”

„Geen enkele, moeder! Op mijn woord van eer! U weet ook wel, dat er van al die schurken, die vader vermoordden, niet één door mijn toedoen zijn gerechte straf heeft gekregen. En toch hebben ze die straf voor en na ontvangen... op één na...”

„Fred Moulders. Ik weet het, jongen... En juist voor hem ben ik het meeste bang! Wacht je voor hem! Fred Moulders heeft een dodelijke haat gezworen aan ons allen, en zeker zouden je zusje en ik...”

„Ja moeder, wij kwamen nog maar juist bijtijds, om u te ontzetten! Ik zie u nog staan voor het schietgat in onze farm, bij vader, die daar op de grond lag, en ik weet nog, dat het eerste, wat me opviel, was,

u, onze zachte moeder, daar te zien met de nog rokende buks in de hand...”

„Ik moest onze kleine Ann verdedigen,” zei de moeder eenvoudig.

„Zie, moeder,” Arendsoog ging vlak voor haar staan, „dat beeld is me steeds bijgebleven. En nu is het alleen mijn bedoeling, te voorkomen, dat het anderen zo gaat.”

„Ja maar, jongen, je eigen veiligheid...”

„Ik heb me in dienst van de mensheid gesteld, moeder! Als ik val, zal het zijn in de wetenschap, dat ik mijn plicht heb gedaan!”

Op dit ogenblik kwam een meisje de hoek van de blokhut om en snelde op Arendsoog toe.

„Zo, mijn dappere Arendsoog! Ik wist niet eens, dat je thuis was.” Ze vloog hem om de hals, en de ernstige trekken van de jonge man ontspannen zich.

„Anneke-lief...”

„Anneke!... Ik ben al twaalf geweest!”

Arendsoog lachte.

„Neem me niet kwalijk, juffrouw Ann!”

„Hè nee! Je plaagt me maar, Bob!”

„Heus niet!”

„Wel! Je bent haast nooit thuis, en als we je eindelijk eens zien, dan doe je niets anders dan plagen!”

Moeder stond op.

„Kom, kinderen, tijd om te eten!”

Ze ging hen voor naar binnen, en de twee volgden schertsend. De blokhut was gebouwd tegen een helling van het gebergte. Ofschoon omringd door een flinke open ruimte, onttrok toch het daaromheen oprijzende zware geboomte de woning aan het oog. De enige toegang tot het erf was een nauw, kronkelend pad, waarschijnlijk alleen bekend bij de bewoners van de blokhut en enkele vertrouwde Indianen.

Meermalen had Bob, alias Arendsoog, moeten vluchten voor een overmacht van vijanden, en tot nog toe was het hem wonderwel gelukt, zijn spoor te verbergen, en ongemerkt het huis te bereiken. Dit dankte hij in de eerste plaats aan de snelheid van zijn paard. Bovendien was er in de wijde omtrek misschien geen betere ruiters dan Arendsoog. Als kleine jongen toch leerde hij reeds het paardrijden, en toen hij

nauwelijks tien jaar was, volgde hij zijn vader dikwijls op diens dagenlange ritten over het gebied van de ranch. En hij kende geen grotere verrukking, dan in een dolle galop het vee in de goede richting te drijven. Tot een vreselijk voorval hun geluk kwam verstoren.

Een bende bandieten maakte de omtrek onveilig, en terwijl Bob met de cowboys naar een afgelegen weideplaats was gereden, deden de schurken, die dit ogenblik blijkbaar hadden afgewacht, een aanval op de farm. Wanhopig verdedigde Stanhope, Bobs vader, zijn eigendom, totdat hij, dodelijk getroffen, op de vloer ineens zonk. En, zoals we reeds weten, nam zijn vrouw onmiddellijk zijn taak over, en slaagde er in, de bende op een afstand te houden, tot de cowboys haar ontzetten.

Bob was toen zestien, en nu, drie jaar later, uitgegroeid tot een flinke jongeman, volvoerde hij nog altijd de taak, die hij toen vrijwillig op zich had genomen.

Op een goede keer werd in alle stilte de ranch, die voor een aardige prijs verkocht was, verlaten en betrok de familie de hierboven genoemde blokhuut. Slechts twee bedienden gingen mee, een bejaarde man, die echter nog krachtig genoeg was, om een massa werk te verzetten en wiens oog en hand nog met grote zekerheid de buks konden richten, en een oude dienstbode.

Jim verzorgde de tuin, verrichtte het zwaardere huiswerk, en nam altijd nauwgezet de bewaking op zich, als Arendsoog er weer op uit trok voor zijn strijd tegen de misdadigers.

Niemand, ook Bobs moeder niet, wist, dat de jonge man reeds dikwijls een eervolle betrekking bij het Noordamerikaanse politieleger was aangeboden. Hij had echter steeds geweigerd, wilde liever geheel vrij zijn in zijn doen en laten.

Eenmaal buiten zijn gebied, had Arendsoog zonodig een staf van vertrouwde en bij uitstek deskundige medewerkers: een troep Indianen, die voor hem, als het moest, door het vuur zou gaan. Een van hen, Witte Veder, was zijn trouwe metgezel op zijn gevaarvolle tochten. Niets voor niets droeg Bob de bijnaam van „Vriend der Roodhuiden”. Immer stond hij klaar, dit arme, uitstervende ras te beschermen en te helpen, waar hij kon. En dezen, daarin een voorbeeld gevend aan zo vele blanken, wisten, wat dankbaarheid

was. Nooit deed Arendsoog tevergeefs een beroep op hen, als hij bij zijn onderzoekingen of zijn plotselinge overvallen hun hulp nodig had.

Nog één vriend had hij, en hij verzuimde nimmer, als hij in de stad kwam, die op drie dagreizen van de hut was gelegen, hem te bezoeken. Die vriend was Pater Boyle, die de jonge man met vaderlijke genegenheid leidde, en er in de eerste plaats voor gezorgd had, na de dood van zijn vader de zo natuurlijke wraakgedachten uit zijn gemoed te verdrijven.

3

Een komplot

Op zekere dag stapte voor de bar in Mining-Valley een man van zijn paard, dat evenals hijzelf overdekt was met stof en modder van een blijkbaar lange reis.

De barhouder was de eerste, die hem herkende.

„Hallo, Fred! Dat is lang geleden...”

„Hallo!” was het korte antwoord. „Geef me wat te drinken, John.”

De barhouder vulde een glas, schoof het de man toe. Dan boog hij zich vertrouwelijk over de toonbank.

„Waar heb je al die tijd gezeten?”

„O, hier en daar en overal.”

Ondertussen waren enkele anderen naderbij gekomen.

„Wat zie ik!” riep er een uit. „Als dat Fred Moulders niet is...”

„Fred Moulders in eigen persoon!” zei een ander.

„Wat voert je hierheen?” vroeg een derde nieuwsgierig.

„Dat gaat je niks aan!” kreeg hij ten antwoord.

De meeste barbezoekers hielden zich afzijdig. De naam van Fred Moulders was wijd en zijd berucht, en ofschoon er onder hen weinigen waren, die niet het een of ander op hun kerfstok hadden, wilden ze toch liever niet, uit vrees voor eventuele gevolgen, in één adem genoemd worden met zulk een man.

„Heb je een kamer voor me?” vroeg Moulders aan de barhouder.

„Zeker!” antwoordde deze gediensstig, wel zorgende, dat hij zo veel mogelijk een ieder tot vriend hield.

Hij ging de man voor en wees hem een hokje, waar een ijzeren ledikant en een wrakke wastafel stonden, welk vertrek hij met de weidse naam van „logeerkamer” betitelde.

Zo gauw Moulders met hem alleen was, zei hij, omzichtig rondziende: „Vertel me eens, zijn er hier nogal betrouwbare kerels onder?”

De barhouder krabde zich nadenkend het hoofd.

„Daar heb je Jim Baker, en rooie Charley...”

„Is die hier?” vroeg Moulders verrast. „Als je meer van zulke weet. Die heb ik juist nodig.”

„Tja... 'ns kijken... Ik denk, nog een stuk of vier... Die zijn dan ook te gebruiken... Nou ja, van die halfbakken labbekken zijn d'r genoeg...”

Moulders maakte een afwerend handgebaar.

„Nee, die niet. Die zijn in staat, ieder plan te verraden, als dat in hun kraam te pas komt. Weet je wat, zie die kerels op te zoeken, en stuur ze bij me boven.”

De barhouder deed zijn best, en na een uur zaten er zes ruw uitzierende kerels samengeperst in het nauwe hok, waar men spoedig de rook snijden kon. De whiskyfles ging druk van hand tot hand. Moulders zorgde wel, een gulhartig gastheer te zijn.

„Ik heb gehoord, dat hier de buurt zo'n beetje onveilig wordt gemaakt door een melkmuil, die ze Arendsoog noemen,” leidde Moulders de zaak in.

De anderen zaten opeens recht. Duidelijke vrees sprak uit hun ogen. „Zo'n beetje?” fluisterde er een. „Zeg, Fred, als je het over hem wilt hebben, spreek dan zo zacht mogelijk! Zo'n beetje! Man, het leven wordt ons tegenwoordig tot een hel gemaakt door die kerel! Niks kun je meer uithalen, of je bent er ogenblikkelijk bij. Hij komt, op een avond of soms 's nachts, en pikt je d'r uit. En na een paar dagen heb je je vonnis al te pakken, want hij zorgt ook wel, de nodige bewijzen bij de hand te hebben.”

„Geheime politie dus?” vroeg Moulders.

